

- die voor de consument de pecuniaire verplichting inhouden om in het kader van de afbetaling van het krediet het verschil te dragen tussen de termijnen berekend in de hem virtueel aangeboden rekenvaluta en die berekend in de daadwerkelijk gebruikte betaalvaluta,

mogelijk oneerlijk zijn?

- 2) In geval van een bevestigend antwoord op de eerste vraag, welke zijn dan de criteria die de nationale rechter in de context van de in die vraag beschreven feiten moet toepassen bij de beoordeling van dat mogelijk oneerlijke karakter?
- 3) Kunnen de in de eerste vraag beschreven bedingen worden beschouwd als bedingen die geen betrekking hebben op het eigenlijke voorwerp van de kredietovereenkomst?

⁽¹⁾ Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29)

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vergabekammer Südbayern (Duitsland) op
10 maart 2017 — Vossloh Laeis GmbH/Stadtwerke München GmbH**

(Zaak C-124/17)

(2017/C 178/09)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Vergabekammer Südbayern

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Vossloh Laeis GmbH

Verwerende partij: Stadtwerke München GmbH

Prejudiciële vragen

- 1) Is een regeling van een lidstaat op grond waarvan een marktdeelnemer voor een succesvolle zelfreiniging de feiten en omstandigheden met betrekking tot een strafrechtelijke inbreuk of fout en de daardoor veroorzaakte schade moet ophelderen door niet alleen actief mee te werken met de onderzoekende autoriteiten, maar ook met de aanbestedende dienst, verenigbaar met artikel 80 van richtlijn 2014/25/EU ⁽¹⁾ juncto artikel 57, lid 6, tweede alinea, van richtlijn 2014/24/EU ⁽²⁾?
- 2) Indien vraag 1) ontkennend moet worden beantwoord, moet artikel 57, lid 6, tweede alinea, van richtlijn 2014/24/EU in deze context dan aldus worden uitgelegd dat de betrokken marktdeelnemer voor een succesvolle zelfreiniging de feiten ten aanzien van de aanbestedende dienst in ieder geval in die mate moet ophelderen dat die dienst in staat is te beoordelen of de getroffen zelfreinigingsmaatregelen (technische, organisatorische en personeelsmaatregelen en schadevergoeding) geschikt en voldoende zijn?
- 3) Voor de in artikel 57, lid 4, van richtlijn 2014/24/EU neergelegde facultatieve uitsluitingsgronden bedraagt de maximumduur van of termijn voor uitsluiting volgens artikel 57, lid 7, van richtlijn 2014/24/EU drie jaar na de datum van de betrokken gebeurtenis. Moet onder de betrokken gebeurtenis worden verstaan de verwezenlijking van de in artikel 57, lid 4, van richtlijn 2014/24/EU bedoelde uitsluitingsgronden of het ogenblik waarop de aanbestedende dienst over zekere en betrouwbare informatie beschikt dat er een uitsluitingsgrond bestaat?

- 4) Is dienovereenkomstig de betrokken gebeurtenis in de zin van artikel 54, lid 7, van richtlijn 2014/24/EU ingeval de voorwaarden voor toepassing van de uitsluitingsgrond van artikel 54, lid 4, onder d), van richtlijn 2014/24/EU zijn vervuld door deelname van een marktdeelnemer aan een kartel, de beëindiging van de deelname aan het kartel dan wel het verkrijgen van zekere en betrouwbare informatie door de aanbestedende dienst over de deelname aan het kartel?

- (¹) Richtlijn 2014/25/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en postdiensten en houdende intrekking van richtlijn 2004/17/EG (PB L 94, blz. 243).
- (²) Richtlijn 2014/24/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het plaatsen van overheidsopdrachten en tot intrekking van richtlijn 2004/18/EG (PB L 94, blz. 65).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (België) op 20 maart 2017 — Strafzaak tegen Van Gennip BVBA e.a.

(Zaak C-137/17)

(2017/C 178/10)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Partijen in het hoofdgeding

Van Gennip BVBA, Antonius Johannes Maria ten Velde, Original BVBA, Antonius Cornelius Ignatius Maria van der Schoot

Prejudiciële vragen

- 1) Kwalificeren de volgende inbreuken op de Belgische regelgeving inzake pyrotechnische artikelen als „ernstige overtredingen” in de zin van artikel 45 van richtlijn 2013/29/EU (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 12 juni 2013 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen:
- a. het verkopen van pyrotechnische artikelen ten belope van 2,666 kg pyrotechnische sas (kortweg „PTS”), zijnde een inbreuk op de artikelen 265,7° en 257 van het Koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen, dat de verkoop verbiedt van pyrotechnische artikelen in een hoeveelheid groter dan 1 kg PTS, indien de consument niet beschikt over een individueel bekomen administratieve vergunning om een grotere hoeveelheid pyrotechnische artikelen onder zich te houden;
 - b. het overschrijden van de afgebakende opslaglimiet en het niet respecteren van de opslaglocaties voorzien in een federale vuurwerkvergunning, terwijl er reeds een gewestelijke milieuvergunning voorhanden was voor de opslag van de effectief betrokken hogere hoeveelheden, in de betrokken locaties;
 - c. het zeer tijdelijk opslaan van zeer geringe hoeveelheden pyrotechnische artikelen op verschillende niet specifiek voor de opslag vergunde locaties, binnen de perimeter van een detailhandelszaak in pyrotechnische artikelen, beschikkende over zowel een federale vuurwerkvergunning als een gewestelijke milieuvergunning?
- 2) Verzet het beginsel van vrij verkeer van pyrotechnische artikelen zoals voorzien in artikel 6, § 1, van richtlijn 2007/23/EG (²) van het Europees Parlement en de Raad van 23 mei 2007 betreffende het in handel brengen van pyrotechnische artikelen (nu artikel 4, § 1, van richtlijn 2013/29/EU [...]), desgevallend samen gelezen met artikel 10 van richtlijn 2006/123/EG (³) van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt, zich tegen een nationale regeling die de opslagplaatsen van richtlijnconforme pyrotechnische artikelen, verbonden aan de kleinhandel, onderwerpt aan de dubbele vereiste van het beschikken over enerzijds een vergunning afgeleverd in het kader van de wetgeving betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen en anderzijds een vergunning afgeleverd in het kader van de wetgeving betreffende de milieuvergunningen voor hinderlijke inrichtingen, terwijl beide vergunningsregimes in wezen hetzelfde doel beogen (het preventief beogen van veiligheidsrisico's), en één van deze twee vergunningsregimes (in casu dit betreffende de springstoffen) een (zeer) lage maximumgrens voor de opslag van feestvuurwerk (ten belope van 50kg pyrotechnisch sas (d.i. de actieve stof) vooropstelt?